

νοδοχείον είναι λιθόκτιστον, ἔχον πρόσῳφιν μὲν 69 ἀγγλικῶν ποδῶν, βάθος δὲ 96. Ὁ πρὸς τὴν Βοϊλτον ἔδον τοῖχος στριβίζεται ἐπὶ δακτύω στηλῶν ἐκ γρανίτου, ἔχόντων 12 ποδῶν ὕψος καὶ τριῶν μέτροι τεσσάρων ποδῶν διάμετρον. Ἐκτός τοῦ ὑπογείου τὸ ξενοδοχείον ἔχει ἑπτὰ ὄροφας. Τὸ μετακινήθην μέρος τοῦ ξενοδοχείου ὑπελογίσθη ὅτι ἐξῆγγιζεν 5,000 τόνους, ἐκτὸς τῶν ἐπιπλῶν. Ἰδοῦ δὲ τίνι τρόπῳ ἐγένετο ἡ μετακίνησις. Κατὰ πρότον ἐτέθησαν στερεώτατα λίθινα θεμέλια ἐνθα ἐμελλε νὰ μετακινήθῃ τὸ κτίριον. Ἐπὶ τούτων ἐτέθησαν σιδηρεῖα ῥάβδοι ὡς αἱ τῶν σιδηροδρόμων καὶ ἐπὶ τούτων σιδηρεῖα τροχοί. Ἐπὶ τῶν τροχῶν δὲ ἐτέθησαν ὀγκωδέστατοι δοκοί, καὶ ἀφοῦ ὑπεσκάφησαν τὰ θεμέλια τοῦ ξενοδοχείου, τοῦτο κατεκάθησεν ἐπὶ τῶν δοκῶν, αἰτινες ἐτέθησαν εἰς ὀριζόντιον θέσιν μετὰ μηχανητικῆς ἀκριβοῦς. Ὅτε τὰ πάντα ἦσαν ἑτοιμα, ἡ ὄθησις τοῦ ξενοδοχείου πρὸς τὰ ὀπίσω ἤρχισεν, ἐνεργουμένη ὑπὸ πεντήκοντα ἑξ ὀγκωδεστάτων ἐλικῶν, δύο δακτύλων πάχους ἐκάστου, στρεφόμενων ὑπὸ τῶν χειρῶν τῶν ἐργατῶν. Αἱ προπαρασκευαὶ διήρκεσαν ὀγδοήκοντα ἡμέρας, ἡ δὲ μετακίνησις, ἀρξαμένη τὴν 21 Αὐγούστου 1881 ἐτελείωσε τὴν 25 τοῦ αὐτοῦ μηνός. Ὁ πραγματικὸς ὅμως χρόνος ἦτο δεκατρεῖς ὥραι καὶ τεσσαράκοντα λεπτά. Ἡ μεγίστη ἐπιτευχθεῖσα ταχύτης ἦν δύο δακτύλοι εἰς τέσσαρα λεπτά. Τὸ ξενοδοχείον μετακινήθη ἐκ τοῦ πεζοδρομίου πρὸς τὰ ἐντὸς δεκατρεῖς πόδας καὶ δέκα δακτύλους. Ὁ καταναλωθεὶς χρόνος διὰ τὸ ὅλον τῆς ἐργασίας ὑπολογίζεται εἰς 4 354 ἡμέρας (δι' ἓνα μόνον ἐργάτην), ἡ δὲ δαπάνη δὲν ὑπερέβη τὰς τριάκοντα χιλιάδας διστήλων.

M.

Ἀπὸ τίνος χρόνου συνέστη ἐν Λονδίῳ «συλλογὸς ὑπὲρ τῆς ἀποδημίας τῶν γυναικῶν», προθέμενος νὰ ἐνθαβρῶνῃ νεάνιδας καὶ γυναῖκας, ἵνα ἀπέρχωνται εἰς τὰς ἀγγλικὰς ἀποικίας. Ὁ ἐν Λονδίῳ παρεπιδημῶν γενικὸς κυβερνήτης τοῦ Καναδά, μαρκίων Λόρνε, ἀπήγγειλεν ἐν τινι συναθροίσει τοῦ συλλόγου ἐνθουσιώδη προσλαλίαν ταῖς γυναῖξι, προτρέπων αὐτὰς νὰ προτιμῆσωσι πάσης ἄλλης ἀποικίας τὸ Καναδά. Ἰδίως τὸ δυτικὸν Καναδά θὰ ἦτο ἀληθὲς Ἐλδοράδον εἰς παρθένους ὠραίας γάμου καὶ ὀρεγομένης γάμου. Ἐν πάσαις ταῖς πόλεσι τοῦ Καναδά, καὶ δὴ καὶ ἐν ἀγροῖς, μεγάλη μὲν ἐπικρατεῖ ζήτησις θεραπεινίδων, μεγαλειτέρα δὲ νυμφῶν. Αἱ οἰκοδόμοι ἐν Κουεβέκη, Μοντρεάλ καὶ Τορόντο παραπονούνται, ὅτι αἱ ὑπηρετίδες τῶν μόλις δεκαπενθήμερον μένουσι παρ' αὐταῖς καὶ δραπετεύουσι νυμφεύμεναι. Ἐπειδὴ ἐν Λονδίῳ ὁ τῶν γυναικῶν ἀριθμὸς ὑπερβαίνει τὸν τῶν ἀνδρῶν κατὰ ἓν τοῦλάχιστον ἑκατομύριον, τὸ περίσσευμα θὰ εὑρίσκει καλλιτέραν τύχην ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ.

Η ΛΙΛΗ

Διήγησις κυνηγοῦ.

—Θυμάσαι τὴν καυμένη τὴν Λιλὴ
Μὲ τὸ μεταξίνου τῆς τὸ μαλλί,
Μὲ τὰ μεγάλα καὶ γλυκὰ τῆς μάτια;
Τὴν ἔχασα!... Τὸ δόστυχο σκυλί
Τὸ κάκ' ὁ σιδηροδρόμος κοματιάει...

Προσθὲς τὴν Κυριακὴν αὐγὴν αὐγὴν
Ἐστὸ δρόμο τοῦ Φαλήρου εἶχα βγαλῆναι
Μαζὴ μὲ τὴν Λιλὴ νὰ κυνηγήσω.
Φτεροῦ δὲν ὄρηκα. — Ἐγχεῖρα ἔς τὴν γῆν
Γιὰ νὰ ἔξουρασθῶ καὶ νὰ καπνίσω.

Κ' ἐκεῖνη πρῶτα κάθονταν καλά
Μὲς ἔς τὰ χοστάρια ἑαπλωτῆ—ἀλλὰ
"Αὐ" ἄκουσε τὸ τραῖν οὐ νὰ σφυρίζῃ,
"Λογιστέθης τὸν κόσμον νὰ χαλᾷ,
Ἐς τὰ σίδηρα νὰ τρέγῃ, νὰ γαυγίξῃ..."

Τῆς φώναξα—δὲν ἄκουε φωνή...
Θυμοῦμαι κ' ἡ καρδιά μου μὲ πονεῖ:
Τὸ τραῖν οὐ δλοένα πλησιάζει,
Μουγχερίζοντας περὶ ἡ μηχανὴν
Καὶ τὴ φτωγὴ Λιλὴ μου κοματιάζει.

Ἦτον ἐκεῖ βιγμένη μὲς ἔς τὴν γῆν
Μὲ μὴ βλαθεῖα, ἀτέλειωτη πληγὴ...
Ἐγὼ, ποῦ τόσο εὐκόλα δὲν κλαίω,
Εἶχα ἀπὸ τὰ δάκρυα πνιγῆ.
—Αὐ! ὄχι, μὴ γελάτε τοῦ τὸ λέω.

Γιατ' ἦτανε πικρὸ, πολὺ πικρὸ,
Τὸ ζῶο ποῦ ἀνάθεμα μίχρῳ,
Τὸν φίλο τὸν καλὸ, τὸ σύντροφόν μου
Νὰ βλέπω τόρα ἄμορφο, νεκρὸ...
Νὰ χάνω τὴν Λιλὴ ἀπ' τὸ πλευρὸν μου!

Ἐκάθησα κοντὰ τῆς γιὰ πολὺ
Ἄφωνος, μὲ σκυφτὴ τὴν κεφαλήν...
Μὰ εἶπα μὲ τὸν νοῦ: Δὲν εἶνε κρῖμα
Τέτοιο πιστὸ, τέτοιο καλὸ σκυλί
Νὰ μείνῃ πεταμένο, δίχως μνημα;

Κοντὰ σὲ μίαν γωνίαν ποτιστικὴν
Ἦτον ἡ γῆ ὄγρη καὶ μαλακὴ
Μὲ τὸ μαχαίρι ἔσκαψα τὸ χῶμα,
Καὶ ἔφερα καὶ ἔθαψα ἐκεῖ
Τὸ ματωμένο τῆς Λιλῆς μου σῶμα.

Κ' ἐφότυσσα—ἐνθῶμισι γλυκεῖα—
Ἐστὸν τάφο τῆς μικρῆς βερκοκκιᾶς...
Ἐπῆρα τὸ γεμάτο δίκανόν μου
Καὶ ἔρριξα διπλὴ μίαν τουφεκίαν
Γιὰ ὑστερὴν τιμὴν ἔς τὸν κυνηγὸν μου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν τῷ πλημμυσειοδικεῖῳ.
Ἄομιλεῖ ὁ εἰσαγγελεύς
—... Καὶ ἵνα τελειώσω, Κύριοι, συμπεραίνων λέγω ὅτι ἡ μεταλλευτικὴ αὕτη Ἐταιρεία ἦτο καθαρὰ κλεπτικὴ Ἐταιρεία, ἡ ὁποία χωρὶς ἐντροπὴν ἐπῆρε τὰ χρήματα ἀπὸ τὰ θυλάκια τῶν μετόχων.
— Μὰ σὲ παρακαλῶ, Κύριε εἰσαγγελεῦ, ἀπὸ ποῦ λοιπὸν ἤθελες νὰ τὰ πάρωμεν;

**